

СЦЕНА 1

ІЖАЧИН, РАНОК ПОНЕДІЛКА 20 КВІТНЯ

На кухню заходить молодий їжак у піджаку й сорочці, застебнутій на останній гудзик. Він знімає піджак і вішає на гачок. Спершу розгладжує складки піджака, а згодом схожими рухами розпрямляє пишну бороду. Підходить до стільниці, бере до рук чашку й засипає туди якихось трав. Заливає трави окропом і ненароком проливає декілька крапель на стіл. Накривши чашку блюдцем, він береться рукавом витирати мокре. Далі підходить до телефона, прикріпленого до стіни, знімає слухавку й набирає номер. Чекає декілька гудків, але ніхто не відповідає. Їжак завершує виклик і намагається додзвонитися знову.

ІЖАК

Христос воскрес.

По той бік телефона лелека знімає слухавку правою рукою. Він у білій сорочці, підтяжках (права спущена) і чорній краватці, на голові широкий кашкет із загнутими донизу кряями.

ЛЕЛЕКА *(радісно, перекидає слухавку з правої в ліву)*
О, вітаю, Степане! Воістину воскрес.

СТЕПАН *(без емоцій)*
Допіру виїхали до вас.

ЛЕЛЕКА
Падку мій! Це погроза?

СТЕПАН *(здивовано)*
Що?

ЛЕЛЕКА
Кажу, ви мені погрожуєте?

СТЕПАН
Нє.

ЛЕЛЕКА
Люблю мати справу з вашим колючим братом, але буду вдячний за деталі. Хто виїхав?

СТЕПАН
Штири. Наш і ще двоє. І ще крет з ними.

ЛЕЛЕКА *(посміхається)*
Кріт-провідник. Ви не вважаєте це іронічним?

СТЕПАН
Нє.

ЛЕЛЕКА

Добре. Нех ідут. Зустрінем, як найдорожчих гостей.

СТЕПАН

І все зробите.

Пауза.

ЛЕЛЕКА

І все зробим.

СЦЕНА 2

МИШІВ, ДЕНЬ ПОНЕДІЛКА ІЗ КВІТНЯ

Тонкий дорослий миш стоїть перед дзеркалом удома. Він кудись повільно, але дуже ретельно збирається. Розчісує волосся, поправляє нагрудну хустку, зав'язує шнурки. Його одяг недорогий, але охайний та елегантний, на шиї — краватка-метелик. Максимально зосереджений, миш виходить із під'їзду у велике місто і, пройшовши десять хвилин швидким кроком, заходить до крамниці. Займає місце в черзі з декількох осіб. Чутно буденні фрази.

ПОКУПЕЦЬ № 1

Одну негазовану, будь ласка.

ПРОДАВЧИННЯ

Будь ласка.

ПОКУПЕЦЬ № 1 (зі шпиль)

Дякую.

ЧИЯСЬ ДИТИНА

Ну ма-ам, ну купи. Ну одну-у!

Черга доходить до миша.

ПРОДАВЧИННЯ

Доброго дня. Слухаю вас.

МИШ

Мокрих жмень. Кірасири лижі?

ПРОДАВЧИННЯ *(випріщується)*

Вибачте?

МИШ *(вказує на щось за спиною продавчині)*

Лле лижі кірасира?

ПРОДАВЧИННЯ

Вибачте, я не розумію. Які лижі? У нас продуктовий.

За мишем утворюється черга, усі дослухаються до діалогу. Якись борсуки-підлітки гизикають за спиною.

СТАРЕНЬКА ЛИСИЦЯ *(буркає собі під ніс)*

Понапиваються і життя не дають.

Миш нервується, але не полишає спроб.

МИШ *(вже голосніше)*

Кірасири! Кірасири лижі?!

ПРОДАВЧИННЯ *(роздратовано)*

Я вас чую! Не треба кричати, будь ласка. Я не розумію, що ви хочете.

Пауза. Раптом до крамниці вбігає молода миша.

МИША *(до миша)*

Тату!

(до продавчині)

Вибачте. Це мій батько. У нього... Вибачте за незручності. Ми підемо. Ходімо, тату.

Батько трохи засмучений через невдачу, але дозволяє себе відвести. Вони виходять на вулицю і йдуть додому.

ДОНЬКА

Ну тату. Ну ми ж домовлялись, що ти не виходитимеш без мене.

БАТЬКО *(схвально киває)*

З дому гнались. Оклягав мені.

Батько тепер уже й роздратований, і злий на себе, що не може самотужки навіть із дому вийти. Донька це зауважує й намагається відволікти батька розмовами про своє.

ДОНЬКА

Ем-м... Нічого. Я потім вийду і все куплю. Тільки зроблю домашню. Говорила з мамою, вона добре долетіла. Ввечері набере нас. Ти не голодний?

Батько показує, що ні. Вони заходять до під'їзду.